

13 November, Remco:

Waar is toch het eigeel, krijgen we eindelijk weer een westers ontbijt, verzinnen ze een eitje zonder eigeel. Leuk al die nieuwe verzinsels. Heerlijk zo'n ochtendje, beetje luieren, verhalen schrijven, praten met de bewoners, gewoon even lekker relaxed. In de middag, moet er toch bewogen worden, we besluiten om even de stad in te gaan, met Teoh en Nicole. Eerst duiken we een restaurant binnen, want Teoh en ik hebben al weer trek. Op het menu staan Meatballs met patat, Teoh is een Maleisiër dus is nasi voor hem wat ik met vlees hebt. Ik heb lang geen vlees gegeten en zo'n meatball maaltijd, dat doet mijn maag lachen. Het centrum is een leuk stukje om in te wandelen. Het is een rechte weg, waar iedereen als gekken voorbij rijdt en langs de weg staan kleine winkels, restaurants en hotels. Op steenworp afstand is de zee, die je tussen de winkels kan zien. De bussen rijden hier het hardst, er is geen stoep en ga zeker niet naast elkaar lopen. Als je te dicht op de straat loopt voel je de wind van de bus voorbij razen. Soms heb ik het idee om even te bukken, de spiegels van de bussen is precies op mijn hoofd hoogte. Op onze hoede zijn we aan de wandel, ondanks dat is het toch leuk om te wandelen. Moet ook wel zeggen dat we behoorlijk gewend raken aan dit soort druktes. Tijdens de bbq hebben we leuke foto's geschoten, een van die foto's was dat we met zijn allen (behalve de 6 russen) op de foto zijn geweest. Het leek ons een leuk idee om deze foto in te lijsten en te geven aan de eigenaren van Avon. Ook moest er nog een broek gekocht worden, Ilja en Nicole struinden ook elk winkeltje af, die deze dunne plof broeken verkopen. Ook weer gekocht, een mooie zwart met witte broek voor Ilja voor de prijs van 3,00 euro. Voor de mannen is er bijna niets, misschien in Negombo of straks in Laos. Er is ook een kleine vishaven, waar we even foto's en filmpjes schieten. Altijd bij dit soort gelegenheden worden we aangehouden door mensen. In 1e instantie, lijkt het gewoon een praatje. Een man doet het woord en een vrouw doet zielig. Sinds de tsunami zijn ze alles kwijt geraakt, daarna vragen ze geld om rond te komen. Langs alle wegen rond de kust staan ook standbeelden met namen van mensen die zijn overleden. Het blijft een gebeurtenis, die vreselijk is en die wij hopelijk nooit zullen meemaken. We spreken ook mensen, die alles opnieuw hebben opgebouwd en er nu om lachen. Er was zelfs een man die vertelde dat hij moest rennen voor het water en naar een hotel versnelde. Hij vertelde dit met een lach, ook toen hij alles kwijt was, maar het leven gaat door. Als er dan iemand bedelend naar je toe komt, zielig doet, wat moet je dan, geven of niet geven? Worden ze gelukkig als je ze wat geeft en wat moet je dan geven. Kunnen wij met die paar euro die je geeft de mensen uit de shit halen en moet je dan iedereen geven. Wij besluiten om niets te geven en het stokje over te dragen aan Teoh. We moeten ook nog even trein tickets regelen voor overmorgen. We kunnen overmorgen rond 11.00uur vertrekken en komen dan rond 16.00uur in Negombo aan (wat lekker is) niet te vroeg op en niet te laat aankomen in Negombo. Voordat we terug naar het guesthouse gaan, doen we nog even boodschappen. Omdat we vrij laat hebben geluncht, kopen wat kleine dingen om te nassen. Yoghurt

met fruit, koek en een zakje chips. Ook heeft de gastvrouw nog wat gehaald voor ons, een rijst

e tsunami heeft nog steeds veel gevolgen in Sri Lanka...

Geschreven door Remco & Ilja
maandag 18 november 2013 13:49 -

kommetje met een eitje erop (met eigeel). De rest van de avond is gezellig en we gaan lekker vroeg naar bed.